

První den v Irkutsku P. Róberta Baleka SVD

Pátek 18. září 2009

...Ve Vídni, po chvilkovém hledání, jsem se ocitl v pěkně zařízeném středně velkém letadle, kde nebyly ani slepice, ani berani, ani mi nohy netrčely z letadla ven, tak jak mne strašili kamarádi. Smáli se mi, když jsem jim řekl, že letím Sibiřskou aerolinkou za 9 tisíc korun až do Irkutsku (obvykle stojí let 30-40 tisíc)...

...Při zastavení letadla jsme slyšeli informaci: „Vítejte v Irkutsku, je 7:30 ráno, venku je +3 stupně Celsia.“ Podíval jsem se na hodinky – půl třetí v noci – znovu jsme předběhli čas, tentokrát o 5 hodin. Jsem dobrý! Všude chodím pozdě a tady? Jaká změna! Takže u nás doma všichni hluboce spí, je půl hodina po půlnoci. Zajímavé. Hm...skoro všechno budu odteď prožívat o 7 hodin dříve, dobré co? To je pocit...

...Irkutské letiště mi připadalo jako ze starého filmu před 40 lety. Schody do letadla, autobusy z letadla – vše dýchalo zakonzervovaností již dlouhá desetiletí. Trochu se ten pocit změnil v letištní hale. Prý to tady před půl rokem celé předělali, předtím tu byla taková zima jaká je venku, nevědělo se, kam dát kufry, kudy jít...

...Mše svatá – prvá v mém životě v Rusku, byla a zůstane nezapomenutelná. Ne vždy zde celebruje mši svatou o. biskup Kiril, většinou je na cestách. Když je doma, tak většinou jen v neděle a svátky. Dostal jsem tedy zvláštní milost, nebo mne o. biskup chtěl přivítat i mezi věřícími, nevím, ale asi to bylo to první – milost od Boha. Na mši svaté bylo sice pět a půl člověka, i tak to bylo asi pět řeholních sester-pár človíčků, ale vůbec mi to nevadilo.

Trochu jsem měl obavy, protože na fakultě při vyřizování registrace jsme se dostali do silné výměny názorů (nemějte strach všechno v úctě) ohledně sloužení mše svaté. Řekli mi, že v žádném případě nesmím pracovat, nebo něco prodávat. A tím pádem nesmím sloužit mše svaté a pracovat jako kněz. Mám studentské vízum, a proto nesmím dělat nic jině než studovat. Namítal jsem, že jsem kněz a kněz má povinnost sloužit mši svatou v neděli a příkazaný svátek. Navzdory tomu kroutili rozhodně hlavou a říkali, že jestli by policie v Rusku zjistila, že jsem veřejně působil jako kněz, dostal bych pokutu a vyhodili by mne bez pardonu z Ruska a oni jako škola by dostali pořádnou pokutu (asi 5000 euro) a to si v žádném případě nemohou dovolit.

Později mi řekl otec biskup, že je to domluveno tak, že mohu koncelebrovat společně s jiným knězem na mši sv., ale nesmím sloužit jako hlavní kněz, kázat, zpovídat a vykonávat jiné svátosti oficiálně. To by už byla práce. Tak jsem se oblékl a vstoupil s naším otcem biskupem a ostatními knězi jako koncelebrant.

A zde musím smeknout...Pane, tak nádherné zpěvy-ta harmonie, melodie a krásný zpěv varhanice- sestry Roberty- to jsem ještě nikdy neslyšel. V tom skoro prázdném chrámu jsem se cítil jako v nebi a byl jsem tak šťastný, že mi několikrát vyhrkly slzy z očí..Utíral jsem si je tak, aby nikdo neviděl...nechci vyznít pateticky, přecitlivěle, ale sám jsem nechápal, a jak silně to na mne zapůsobilo. Řeknete si jednoduše, tak daleko, Pánu Bohu za zády, na misiích, určitě to látají jak se dá, zpívá ten kdo to trochu umí, ale toto mi jednoduše vyrazilo dech. Do slova a do písmene.

Otec biskup během své homilie, které jsem rozuměl, řekl velmi krásná a silná slova pro mou budoucí práci a život v Rusku. Bylo to, jako kdyby Marie a Ježíš stáli na jeho místě a promlouvali k mému srdci otcovskými radami do života. Shrnu to do pár bodů:

1. Vždy ve všem plň Jeho vůli, jakkoliv by se ti to nelíbilo, ne svoji, ale Jeho...Víš velmi dobře, že to je nejlepší pro tebe a pro všechny kolem.
2. Úplně se odevzdej Ježíšovi takový, jaký jsi, se vším co máš...On použije to co potřebuje a kdy to bude potřebovat. Buď klidný a úplně odevzdaný v důvěře.
3. Jestliže někdo říká, že Církev porazí, je pravda, že se to nikdy nepodaří, protože lásku samotného Boha, jeho odpuštění a milosrdenství nikdo z lidí nedokáže zničit. Mohou zabít někoho z křesťanů, nebo Boží lásku, ale odpuštění a milosrdenství, které Bůh ukryl do našich srdcí se nikomu zničit nepodaří. Zárukou je totiž sám Bůh.
4. Jestli nebudeš moci, pamatuj, že vše zmůžeš v tom, který tě posiluje a stále miluje...
5. Jestliže existuje větší chudoba člověka, tak jí určitě je vnitřní prázdnota srdce bez Boha.
6. Naše radost je radost z víry v Boha, že ho máme, že On stojí při nás, pomáhá, chrání, posiluje. Děkuji Ti, otče biskupe, děkuji Tobě Ježíši... Věřím, že mi dáš dost sil konat podle Tvých rad...